

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

I. évfolyam, 5. szám

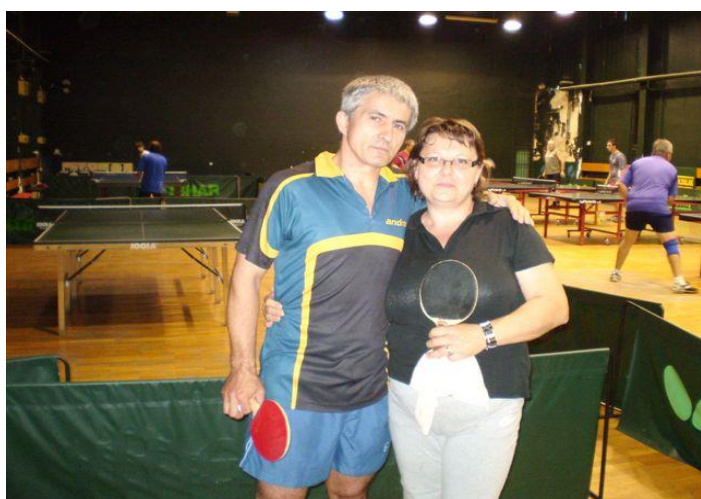
2011. június 27. hétfő

Sportnap

Érdekes fajta a magyar, mert ha sportról van szó, akkor is a kaján jár az esze. Valahogy így voltunk ezzel mi is, amikor a Vasutasok Szakszervezete Országos Sportnapjára indultunk, és sportoló kedvű tagjaink közé beszereltük a budapesti útra Záhony legjobb szakácsát és kuktáit. Mentségünk természetesen van, hiszen a foci-, ulti- és asztalitenisz bajnokság mellett főzőversenyre is nevezhettek a területek csapatai.

A záhonyi sportnaphoz hasonlóan itt is párhuzamosan zajlottak az események, és igyekeztünk helytállni valamennyi versenyen. Az ultióban Dajka Sándor, Gyüre István és Tóth Tibor keverték a kártyáikat, és végül Dajka Sanyi a negyedik helyet szerezte meg Záhonynak. A ping-pongból sem maradtunk ki, és Pokol Istvánné, Tünde az ötödik helyen végzett, férje, Pista pedig hatodik lett a kis fehér labdák adogatásában.

A játékoktól nem messze gomolygott a füst a főzőverseny résztvevőinek üstjei alól, így a mi csapatunkban is nagy volt a sürgölődés. A séf most is Török Jancsi volt, és három kukta segítette a kavarási munkát. Csákvári Tünde, Péter Csabáné és Szegvári Emese dolgoztak ügyesen a betevőért, ami nagyon finomra sikerült, és a hatodik helyen végeztünk a babgulyással. El is gondolkodtunk, miért nem az első díjat kaptuk, bizonyára az elbűvölő kuktáink miatt voltak figyelmetlenek a zsűri tagjai. Közben a focisták környékén is nagy volt a forróság, hiszen elkezdődtek az összecsapások.

4625 Záhony Európa tér 5.
vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-243-4869, Fax: 03-70-63, 03-33-48
E-mail: juhasztne@zhnet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Hát igen, a focisták! Kemény meccseknek lehettünk tanúi, a záhonyi csapat nagyon érezte a labdát, és az első forduló csoportelsőként fejeztük be. Ehhez Debrecen, Budapest II és Szombathely csapatait kellett legyőznünk. A következő fordulóban a másik csoport második helyezettjével, Budapest I. csapatával játszottunk, és odaadó küzdelem után döntetlen lett a mérkőzés eredménye. Viszont győztesnek lenni kell, ezért hetes rúgások következtek, és annak ellenére, hogy a legjobb kapussal büszkélkedhettünk, a fővárosi csapatnak több szerencséje volt. A fiúk kicsit elkeseredtek az eredmény miatt, és a harmadik-negyedik helyezéért már nem álltak ki a pályára. Kár, mert biztosan győztek volna, de megértem őket, többet érdekeltek annál, amit Fortuna osztott nekik. Játékosaink közül kiemelném Vedres Bélát, aki a Záhony-Portnál felmondását tölti, mégis nagy lelkesedéssel vette ki részét a küzdelemben. A csapatot Balogh Sanyi állította és szervezte egybe, és mint a Központi Sportbizottság tagja is kivette részét az előlétszületekből.

Egyik focistánk, Szalai Szabolcs az erős emberek között is „labdába” rúgott, pontosabban sarut dobált nagy erővel. Legjobb eredménye három méter-kilencvennyolc centi volt, és csak az mentette meg a többi versenyzőt a leégéstől, hogy Szabolcsnak vissza kellett mennie a foci pályára.

A torna egyik érdekessége volt, hogy női focicsapatok is rúgták a bőrt, amit ritkán látni mostanában. Kicsit irigyeltem is őket, mert valamikor én is szerettem játszani, jó volt visszaemlékezni a sportosabb évekre. De jó lesz erre a napra is emlékezni, mert a fiúk csalódottsága ellenére is jó hangulatú, kellemes nap volt mindnyájunknak. A vonaton már kissé fáradtan, de mégis vidáman vettük sorra a nap eseményeit, és kimondatlanul is éreztük, érdemes volt részt vennünk a sportnapon.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Százötven a zsebben?

A történet 2005 virágillatú tavaszán kezdődött, amikor a minden vasutas számára boldog emlékezetű Kóka János gazdasági miniszteriuma eldöntötte, a Magyar Államvasutakból három év alatt öt vállalatot gründolnak. A céggel együtt a vélt vasutasok bőrét is a vásárra vitték, ezért a miniszter ajánlatot tett a három nagy vasutas-szakszervezetnek; ha nem akadályozzák a vasút szétcincálását, a végén minden vasutas pénzt kap a kormánytól.

A folyamat 2008-ra lezárult, a vasutat ízekre szedték, ismét napirendre került az ígélet, és Heinczinger István, a maradék vasút aktuális vezérigazgatója is hajlott arra, hogy tárgyaljanak a pénzről. Az összegre 250000 forintos javaslat forgott közszájon, amit a vezérigazgató tárgyalási alapként elfogadott, és 2008 január végére kitűzte a tárgyalások időpontját is. Ez az a tárgyalás, amire soha nem került sor. Az ok nem más volt, mint az, hogy a Vasutasok Szakszervezete (VSZ) tárgyalni akart, míg a Vasúti Dolgozók Szabad Szakszervezete (VDSzSz) összekötve az ígéletet egy másik követeléssel, a sztrájkot választotta. A virágillat gyorsan elszállt, és hosszú, hideg tél következett.

A pénz olyan, mint a bűn, másképp látszik a gyóntatószék két oldalán. Aki pénzt vár, helyesli az akciót, akinek adnia kéne, az igyekszik elsumákolni az ígéletét, a kívülállók meg irigykednek, és irtóznak még a kifizetés gondolatától is. A vasutasok szerint nem bűn, ha kapnak a MÁV Cargo – ma már Rail Cargo Hungária – privatizációs bevételeiből, hiszen nem volna egyedi eset, ráadásul az osztrákok jó pénzt fizettek a bűnös módon eladott áru fuvarozási cégért. De ha abból nem lehet, kereshetnek más megoldást. Ám a pénzt ígérő miniszter rég a politikai sülyesztőben, a miniszterium meg szép lassan elfelejtette az ígéletet. Az irigyek tapsoltak, miközben a vasút végtagjait amputálták, és vasutasok tízezrei kerültek lapátra a dicső reform következtében.

Nincs az a hosszú tél, ami véget ne érne, és az új miniszterelnök ez év április húszadikán kinyilatkozta, hogy a kormány szerint jogos és reális a vasutasok követelése. Nagyon jött a tavasz, mert alig egy hónap múlva, a VDSzSz Küldöttgyűlésének (kongresszus) Fónagy János államtitkárral is megüzente a kormányfő a jó hírt, és újra virágillat lengte be a vidéket. A vasutasok ismét remélni kezdtek, de már óvatosabb volt a bódulat, sőt többen érezni véltük az orgona- és akácillat között a vasúti talpfák kátránybűzét is. Közben a VDSzSz a vasutasok nevében felajánlott százezer forintot a még seholsincs pénzből az árvíz károsultak javára. Vagyis, hogy kinek a nevében, nem tudni, de felajánlotta, és azt sem tudni, kivel beszélte meg, mindenesetre bárhol is van, vagy lesz a százezer, még maradt százötven.

A június forró nyarat hozott, a kormány pedig a pénz ígéletével egy időben a vasútnál is alkalmazott korai nyugdíjak megvonását. Tárgyalni persze senki nem akart, így aztán volt tüntetés, demonstráció és bohócfelvonulás. Ami furcsa, de korántsem váratlan fejlemény, hogy a VDSzSz igyekezett kimaradni ezekből, vagy csak ímmel-ámmal bízta harcra tagjait. A következő lépés a sztrájkfelhívás június huszonkilencedikére, a VSZ és a mozdonyvezetők részéről, amiből már egyértelműen kimaradni készül Gaskó István szervezete. És ekkor érdekes fordulat következett.

Július negyedikére egyeztetésre hívott a miniszterelnök több szakszervezetet, többek között a VDSzSz-t, de kihagyta a VSZ-t és a mozdonyvezetőket. Miközben próbálom elhessegetni a gondolatot, hogy Gaskó István legalább virtuálisan mégiscsak megbeszélte valakivel a százezeres felajánlást, az jár a fejemben, vajon ki tekinthető még érdekvédőnek? Aki a százötvenért mindent odaad, vagy aki távolabb lát a zsebébenél. Az viszont már biztos, hogy nehéz lesz kijönni a kormányzat és hűbéresei által kanyarított zsákutcából. Mert a maradék százötven nem lesz ingyen, olyat egy politikus sem tesz. Aki elfogadja, annak sokat kell adnia érte, aki nem fogadja el, az kivett a vasutasok zsebéből százötvenezret. Ami ha lesz, gyorsan elfogy majd, mert olyan, mint a fizetés: Kevés is, meg jól is esik. De hogy kétszer kelljen megfizetni érte?

Dolhai József